

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztő- s kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. szám.

Hirdetések és nyiltterek felvételnek árszabályi szerint a kiadó hivatalban: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Az örök mozdony. Nincs többé poloska. Száz aranyat. egy poloskányt. „Csalhatlan patkányirtó-szer. Ötven arany egy patkányért.”

Reclamenak nagyszerű, a poloskának és patkányoknak nem ártalmas. A poloska szaporodik házban és butorokban.

Hanem azért a Lloyd-társulat mégis pályázatot hirdet egy csalhatatlan könyvre, amelyben a nálunk uralkodó egyenes adózási panaszokat bírálja meg valami esodadéktör. Harmincz aranyat az egyes adók kivételét módjában felfedezésért.

Nagy szó, nagy elhatározás! Csak az ár, hogy kissé olcsóbb óhajtanék felfedeztetni a világ 8-ik esodáját. Mert hát az ősi mondák, János pap országának meséi a földrajzi sejtelmek a nap- és esillagrendszereiből vont homályos következtetések után könnyű volt fölfedezni Amerikát, de próbálja meg valaki az emberi ész határát megközelítő pontossággal fölfedezni adózási viszonyaink kulesét.

Ertelmes emberek törték már azon fejüket, miéle adót, s a mifélekébb megnyit is kell voltaképp fizetniök. Hosszas tanulmányozás, több rendbeli adóintés, végrehajtási fenyegetés után jötték rá, hogy Magyarországon az adóknak se mikéntje, se mennyisége nem állapítható meg biztosan.

A Lloyd-társulat, a kormánypartiság üzletszemlének az egyiptomi fészke, szerencsét próbál e téren is. Mőzést keres, a kit az árves világában a talváltig kijelentések paraolézánójá gyékény kosárral huz ki a sásból, hogy a vérig győttört iparos és kereskedő világot az adókijelentések ígért világába vezesse.

Ugy van! rabszolga a szó szoros értelmében, a kit adóintó czedulákkal, végrehajtási parancsokkal korbácsolnak akkor is, ha fizet, akkor is, ha nem fizet. Az ember azt hinné passzióból történik a gazdátlan tömeg és szekirozása és hajtása pénzügyminiszteriumon, pénzügyigazgatóságon, adófelügyelőn, adófelügyelősegen, adókövető bizottságon, felszólamlási bizottságon, adóhivatalon, adóintőkön, adóvégrehajtókon, közösi pénztáron, fogyasztási hivatalon, vámhivatalon, finacezon, illetékiszabási hivatalon keresztül, örült forgószélben, bizonytalan véggel. Ez ember olykor arra a vad gondolatra is fanyalodik kinyájában, hogy az elveit fenntartó szegregasztási rendszer titokzatos taktikája talán az elkésereést akarja a kitörésig esigázni, így gondolván rávezetni az embereket, hogy az önkény csak eszközöké változtatja, de cizlja ugyanaz, a mi volt Koloniché, a mi volt Baehé, a mi volt Schmerlinggé, a mi volt Lónyayké, a mi most Tiszáké.

Hiába űz azonban gondolat gondolatot, az adózási viszonyok gőzesavara nem ismer se logikát, se törvényt, se gazdasági helyzetet: az dolgozik bolondul és kegyetlenül. Még csak azt se lehet mondani, hogy egyetlen cizlja jó negyedéves pénztári kimutatások előterjesztésének kiesikarása, mert gyakori az eset, amikor önmagát emészte dolgozik: az adóvégrehajtás többre kerül, mint az árveréseken befolyt jövedelem.

Kormány és pártja az eddigi sikerektől ragyogóvá tett arcezzal valószínűleg azt hiszik, hogy a kölcsönmanipulációk folytonossága és az adózási viszonyok rendszerelensége a világ végeig fentartható. A vakmerőség, melynek e körül jélet adják, szinte gondolkodóba ejti az embert, vajjon az örökmozdony, a végtelen esavarrá alkalmazva, nines-e már a technikus csufjára a pénzügyi politikában fel-találva?

mába bujtattot és azóta évről évre újabb meg újabb adókövetési alappal, kulcsesal és módozattal kisújtásozott adózásnak. Olyan a kivétel, olyan a beszéd, olyan az el-könyvelés, hogy a polgár örökös torturáknak van kitéve. Ha meguntja, és fizet erején felül is, mert van győzi a járáske-lést Pontiusóst Pilatusig; vagy fizet, mert meghajlítják az üzletében és foglalkozásá-ban az alatt szenvedett veszteségek: 1-g-közlebb már arra öbröd, hogy valami ezimen rárobannak és egy új „adózási iven” új teherrel lepik meg.

A hirlapokban csak minden tízezeredik esetről szokott nagy ritkán említés tetetni. Jó magyar vastagbőrünk ugyanis a mindenki által érzeti e roppant bajt áténi, mert hát oly közönséges, hogy léptenyomon panaszba ütőkzik, s máson se kezdje, mint önmagáról önmagának panaszokodjék.

És ép ebben rejlik, a mi magyar társadalmunk lajhárr túrelmességének nagy veszélye, hogy a legnagyobb jögtalanság, a legrendszeresebb zaklatás alatt meghuzza magát, és engedő rántani, hasgatni, lehuzni borét. Meg se indul, nem is káromkodik, csak magában és magának morog. Angliában meeningeket tart a nép jogérzete és élénksége a „kilencz farku macska” eltör-lése mellett: itt nálunk még kilenczezel szaporíthatják meg és próbálóadásokat tarthatnak hátunkon, meg se fogunk moz-czanni.

Mintha emberi lényünk alkotalemeit a vízi ló borsejtjeivel cserélték volna fel, úgy állunk ama közbesszdő állat resigna-tiójával a galya köteleibe fogva. Miért? Azért, mert azt prédikálják rendjészedő és nemeslévellel űzrkedő czimborák, hogy alkotmányos módiában élünk, ilyenkor a bachszag törvényessé illat lesz. Vagy úgy? akkor a törvényesség és alkotmányosság összes becsülete ma nálunk egy szabályosan foglatható: „Nyuzd, ki tudja meddig nyuzhatod.” Hanem azt persze nem teszik hozzá a rendelkezési alap bé-renezel: „mikor lesz a nyútt vonóhó bot.” Szerintök a törvényességnek csak egy vége van, az az mindig az ő kezököl puffóg és jelszó alatt: „Törvényesség, alkotmányos-ság!”

Nézzünk csak szemébe e törvényes és alkotmányos polgárpüffölésnek. Verhovay Gyula.

Budapest, július 18. A horvát tartománygyűlés a költségvetés részletes tárgyalásának megkezdése előtt a következő határozati javaslatot fogadta el: „Ezen tartománygyűlés noha azon meggyőződést nyerte, hogy a köz bevételek egy része, mely a kiegyezési törvények alapján a horvát-szlavon királyságonkól illeti meg, a fedezetelt felvett 45%-nyi jutalékból elvárszától, mégsem akar praekoekupálni a regni-kölszár küldöttségnek, mely a magyar regn. köldöttséggel a pénzügyi kérdések tárgyalása alkalmán, az autonóm szükségletek fedezetétől elvon-tait bevételekről is fog tanácskozni és határ-zatait alkotmányos tárgyalás és hatá öszathozatál vésett elő terjeszti a tartománygyűlésnek: ennek fenntartása mellett a költségvetést elfogadja a rész-les tárgyalás alapján.

nyának lesz-e ereje, végig kivinni szándékát, és ha a vallomások, melyek férje vesztére törnek, nem von-ják-e magok után saját vesztét? ... Tanulj, hogy a jelenet nem volt hosszu.

Alig, hogy odaértek és a névjegy a védőnek kézbesítették, a kihallgatási eset megtörtént. Midőn Tussaud látta, hogy neje sóhajta visszafojlja könyveit így szól hozzá: — Rajta gyermekek, bátorásg Adele; a mi megpróbáltatásaink nemsokára véget érnek, ez az utolsó.

Az ajtó kinyílt és Chadi belépett; mindket-ten izgatottan felkeltek és kinyújták karjaikat: — Elnapoltattok, kiáltá Chadi — annélkül, hogy a társaságot törőne, mely a teremben volt — minden fenekestől fel van fordítva. — És Cecile? kérde Adele. — Cecile jó van asszonyom; egy pillanatra elszédült, de ez hasznunkra volt; most tárt karokkal várja önöket. — Ah! nem úgy, veté oda Chadi, mi éhesek vagyunk, különösen Cecile asszony, ki az orvos rendelése szerint levést és ósztatást ehet. — Cecile barátai karján belépett; Adele hozzá sietett, és midőn mosolyogni látta, arca kide-rült. — Látod, mondá örvendve Tussaud. Mit mondtam az imént? ... E gyermek az én vé-re, minél nagyobb a veszély, oly mérvben fokozódik ereje. Nos tehát, fogadjunk egy külön szóbát, és ha egyedül leszünk, beszéljenek el min-dent. Tussaud asszony tekintetével kérdést intézett leányához: sietett megolteni, hogy mi történt a kihallgatásnál; ámbar mosolyja egy kissé megnyug-tatta, de még sem mert reményleni, hogy a bor-zasztó győtrelemek, melyek közt élték valami döntő esemény nélkül véget érjenek. Claudius egészen boldog volt, leánya erősen látszott, és úgy látszik a jelenet, melytől annyira rétegett, egy kis vidám-ságot költött Cecileben.

Louis Blanc beszéde a bastille be- vételéről. Folyó hó 14-dikén a bastille bevétele ünne-pélyen Louis Blanc a „Grande-Jatte” banketen nagy beszédet tartott, melynek legkiválóbb részeit ezen-vel közöljük.

„Kedves polgártársaim! „Kedves polgártársaim! „Ha van egy nap, melyet a francia nem-zetnek meg kell ünnepelnie, akkor ezen nap bi-zonyosan nem más, mint jul. 14. dika.

„Ez volt azon nap, a melyen az ország ren-dei összehívása napjától kezdve a nép először lépett a színpadra.

„Ez volt a nap, melyen a forradalom legelő-ször tanúsította hatalmát, nem írással, nem szó-kolattal, hanem tettel.

„Ezen napon kelet fel az éhező néptömeg, nem hogy a nyomor ellen panaszokodjék, hanem hogy a leggyalázatos kiváltságok megtámadja, mely a kiráppalád szövetkezett vala.

„Mivel a bastille kiváltságos börtön, a nagy urak börtöne volt.

„Ezután élénken eseteli a lepecsélt levelek (lettes de cachet) történetét és így folytatja: „Hogy július 14-dike nagy fontosságát meg-értsük, nem szabad felednünk, hogy a nép felke-lése egészen önzetlen jellegű volt.

„Halo tam embereket, kik egyébiránt éppen nem tagadják meg a forradalmat, kik azt mondo-ták, a nagy nap, azon nap, melyet ünnepelniük kell, nem július 14-dik, hanem augusztus 4-dike. Az augusztus 4-diki éjelen kivított győzelem nem volt erőszakos, mert senki sem ölelt meg, mert csak a multat ölte meg, mivel oly reformokat hoz-tak, melyek a jelen társadalom fejlődésé végre, mivel ezen örök emlékeztetés éjelen, magok a kiváltságosok voltak azok, kik lelkesültségk szent mámorában végkép lerombolták kiváltságaik épületét.

„Aok, kik így szólának, felelek, mi előtte meg augusztus 4-dike éjelen és mikor fordultak a dolgok. Felelek, hogy július 14-dike előestéjén nagy tábor pontosan össze Paris körül; felelek, hogy külföldi katonákból állt; ezredek, mint a „Royal-Gravate, a Royal-Pologne, a Beresényi, Esterházy és Salis-Samadé készen voltak a mé-szárlásra.

„Elsimerem, hogy augusztus 4-dikének jul. 14-dike felett azon fönyen van, hogy semmi ányrdolat nem mutat. Julius 14-dikén de Lunay áldozatul esett a bastilleért, mely benne volt megtestesítve. Fessellel kereskedők élők megölelték, anélkül, hogy valaha kísült volna, ki és miért ölte meg. Bequard halála, ki megakadályozta a bastille légerőpítését a kor-mányzó által, egy szerencsétlen véletlen volt, egy tévedés volt, mely csak későn derült ki. Ez mind igaz, de kivéven ezen három vagy négy grás es-etet, minő bűsi jellemvonások!

„A szónok beszédét következéleg végzi: „Igy tehát az augusztus 4-diki törvényhozók nem tettek annyit, hogy meg sok ne maradt legyen hátra. Az ököljog kihált, de helyébe az iparbeli

lyezkedtek az asztal körül, és figyelmesen hallgat-ták az eset elbeszélését, a mint Amalia előadta. Kétség nem foroghatott fenn, Möricez m g volt mentve.

Egy személy kivételével mindnyájan tudták, hogy mily vallomást tett Cecile a törvényszék előtt, ezen személy Tussaud volt és könnyen elképzel-hetjük, mennyire meg volt lepette, midőn meg-tudta, hogy leánya meg mielőtt nőül ment volna Houdardhoz, már Möricez volt és bámúlata növe-kedett, midőn Cecile erősíté, hogy Houdard esupa-n a polgármester előtt volt férje.

Claudius szeméi kimerődték, tekintetét az egyikről a másikra szegye, tömött ajkai felbi-gyeszté és empán e néhány szót mondhatta: — Igaz-e az, mit önök beszélnek? valóban igaz? nem kóhalmány?

— De igen, viszonkát mosolyogva. — Te soha sem voltál férjed neje? — Soha! — Oh! ...

Egy pillanatra elméjében ugyan megfordult egy kis szónoklat, az erkölcsiség sérelméről és leánya hitetlenkedéttől: de maga körül oly ke-vés rokonszenvre talált nézeti támogatásra, hogy rögtön átsátopott.

Külömben jobb is volt így, 5 gyűlötte Hou-dardt, mert Houdard nyomorult ember volt. André tehát soha sem volt veje! Leánya rendkívül ösz-tönnel bírt, felismerte a rablót kivel egyesítették, és a törvény ellenére eltasztá magától. Ö Móri-czot imádta, e derék fút; ugyanazon tapintattal felismerte becsületességét, és mindennek dacára, botrány nélkül, a nélkül, hogy valaki sejtén — ezt önmagán leginkább észlelhette — annak adta szerelmét, ki megérdemelte. Ó! a bátor gyermek! mily jellem!

— Ez vakmerő, ez nagyszerű! ... sőt még ennél is több; mily jellem, mily természet, ezen szelid kis arca alatt! ... Értől ismerem meg véremet, ugy van, ő az én vérem!

Most azonban ünnepeljük meg július 14-két, ünnepeljük azt örömtől fendobogó szívvel, hálvál. Mivel az a harszó szabadság ünnepe, a meglo-szult igazságs és a diadalmasok emberiségé.

Madrid, július 14-én. — Saját levelezőnkől. — (Eldozott kormány válság — Ramiro Robledo, Silvea és Canovas — Víták a cortezeln — Éhség és adó megtaga-dás — Hangulat a jesuiták ellen. — Kikétkés az andorai-közirtársasággal. — Szabad kereskedelem. — Kivándorlások Algírba. — Spanyolország ügyverkezése. — Almamadósok ellátolása. — Rudolf trónörökös tervelt házassága egy spa-nyol infantával — Szövetkezesek kiállításán.)

Alig pár hónapja, hogy megalakult a minisz-terium és már ismét kabinetválságról beszéltek a lapok. Ezen válság ugyan most megszűnt, mivel a miniszterek a többségét bírták. Azonban a felett nem igen sokáig fognak uralkodni, mert ha már most is annyira apadt a kormányparták száma, mely a választásoknál oly nagy volt, hogy hat heted részét képezte a cortezeln, most pedig alig van több mint két harmadrésze, most pedig alig van több mint két harmadrésze, mely meg a kor-mánnyal szavaz, akkor csakugyan bukik a kor-mány. Ramiro Robledo igen élesen támadta meg a kormányt azon reformokért, miket a belügyminisz-ter behozott. Ez utóbli, Silvea, vélté azon refor-mok szükségét és a vitát más félre akarta vinni, de megtámadója őt nem akarta old követni. Mind-azonáltal Robledo hevesseleg csak ártott magán-kal, mert mindenki belátta, hogy személyes gyű-lölség szál belőle. Canovas is védte a miniszte-riumot és így ideiglenesen ez ismét fellikere-edett. Azt hiszik, hogy a tartományokban a hivatalos személyek változni fognak. Ezen csapás Robledo ellen irányul, kinek barátait meg akarják fosztani befolyá-suktól.

Most a felirati vitákat kezdetek meg. A szónokok közt legkiválóbbak voltak Castelar, Car-vajal és Canovas. Ezen viták azonban unalmasak voltak.

Itt most, kivált a déli tartományokban, éhség kezd uralkodni. Oly nagy ott, kivált Andaluziában, a szárazság, hogy sem emberek, sem barnok szá-mára nines eleség. Carthagená, Alicante, Murcia, Valenciá, Castellón, Teruel semmit sem termés-zettek, a lakosok kénytelenek házaikat elhagyni, hogy másutt keresessen munkát, úgy annyira, hogy Algírba kimenekülnek, még pedig ezrenként.

Az új vámtörvények behozatala többrend-beli összehittközésekre szolgált alkalmul. Argen-tinában egy gyár megszűnt dolgozni, mivel nem fizethette meg adóját, nemkülönben egy másik gyár is Manlleuban, ugy hogy ez által több mint 400 ember vesztette kenyereit. Törörsében pedig zavargások törték ki. Csak fégyveres erővel lehe-tett a rendet helyreállítani és a kormányzó maga ment a helyszínére. Végre még Malagában is vala-mennyi borkereskedő megszüntette üzletét és mind-nyájan meztagsadták az adó fizetését.

Spanyolországban mindenki éber figyelemmel kíséri a nevelésügyi reformokat Franciaországban és Belgiumban és azt hiszik, hogy ha a jesuitákat Franciaországból kiűzik és Belgiumban ha-sználó törönek, Spanyolországban is követni fogják ezen példát. Minő bigót volt itt még Izabella ide-jében a nép, most pedig a templomok ársekk, a gyóntató székekben senkit sem látni és a vándorló barátok a vidéki vektákban kopolnak, mivel az utasoktól nem kapnak alamizsnákat, a hazierődek (koresmárosok) pedig nem akarnak nekik ingyen enni és inni adni.

Nem szabad említetlenül hagynom, hogy a kis Andorra völgy köztársasággal ismét kibékült a spanyol kormány, midtán az ottani szindikus a hirhéd rablót, ki mindíg Andorriába menekilt, Viralta urat, Spanyolorzágnak kiszolgáltatta. A spanyol kormány erőlyesebben lépett volna fel mindjárt eleinte Andorra ellen, de ezen köztársá-ság Franciaország és Seo-de-Urgel püspökség alatt áll. Boldogabb kis országocská a világon nines,

nékül hi maradt választójához, és eltasztá a tör-vényes férjét, kit rá erőszakoltak. Ha a mi törvényenk emberiebben, erkölcsö-sseben lennének szerkeszve, és a természet jo-gainak engedve, megengednék az elvárást, ő elhagy-va férje gyűlölt házát; még tisztán értendőenl visszatérhetett volna választójához. Fájjalom! a mi törvényenk egy vannak alkotva, hogy ha ket ember nem érez egymás iránt mást, mint gyű-löletet, hogy ha a végezt a nó egy bírást férjhez ánczolja, ki a gályarabságra érdemes, hogy ha a balsors a férjét egy méltatlan nőhöz lánczolja, ki beszenyzei a családi tühélyvel, megbeszelelenti a nevet, ki csak törvényes elvárára számíthatnak, azaz engedélyt nyerne, hogy elküldözze, család nélkül, távol élhetnek egymástól, és mindketten esupa-n a házasságtörésben keresethit érzékek ki-elégítését, melyet a természet követel; ily módon jönnek a világra a szegény kis lények ... És az a törvény, az erkölcsiség védője, mely az elvárást létesíti.

Tehát nem lenne lehetséges, hogy egy erős, huszonöt vagy harmincz éves nő, kinek férje bü-nöztet követett el, és gályarabságra jutott, végkép elvárszástst? Bűnnek lehet-e tekinteni, ha elha-gyott déteben érzékeinek engedve egy ballépés követ el, és van-e joga a társadalomnak e nő előtt elzární ajtait, ki gyermekeket szül, míg férje a gályarabságban nyomorog? Véktes-e a férfi kinek törvényes neje szeretőköt tart, ha a házasságtörés-ben keresi a családot, melyet a törvény a nő mel-talán vislelete miatt felbontott? Ez egy derék ember szavait juttatja eszünkbe, ki házasságtörés-sel vádolattva, az elnöknek ki szemére lobbantja, hogy elhagyta méltatlan nejét, így felelt: — Én illőbnek tartom a házasságtörést a házón kívül, mint saját házamban.

Térjünk vissza a Tussaud családohoz. A reg-geli után kocsin távoztak, midőn a Szt-Ferencz utczába értek, a szolgáló így szól Tussaudhoz: — Uram egy ur van itt, ügyvéd, Ferrand ur védője, ki szólni kíván Cecile asszonygyal. Tussaud asszony egy kissé meglepetve azt mondá, hogy férje majd szólni fog Möricez védő-jével; Cecile a nap semmennyi folytán ki van me-ruelve és képtelen válni fogadni. (Folytatás következik.)

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZAJA.

A NAGY IZA.

Bourvier Elek regénye. 99

NGYVEDÉK RÉSZ. A Basile, Tartuffe és térsai ház. (Folytatás) — Én bíró vagyok, kötelességemet fogom teljesíteni, ha bűnös őt is átszólátatom, de engedjék meg, hogy megvitassam a tárgyat és ne állapodjanak meg egy kém feljelentésénél.

Mintán néhány perczig fűt s alá járt és szüntelenl hadonázott, egy ajtó karfájához tá-maszkodva megállt, kezével megfogta fejét, mintha gondolatainak tömkelegét akarná fékezni. Néhány pillanat alatt minden jelenet, mely azon nap óta midőn Auteniben egy estélyen találkoztott Izával, közük lefolyt, újra felmérték elméjében, egyszerre világos lett agyában, átlátta hogy ezen hosszú kacérságs cizlja, Houdard megmentése volt. Midőn belátta mily csúf iztek vele, szívszakgatón felsikolt.

Egyszerre vállát érintették, visszafordult és megismerte Tailles Maté urat, karjaiba borult és sírva kiáltá: — Ah uram! önökim! kegyelem! én nagy-nagon bűnös és nagyon szerencsétlen vagyok. VIII. A hamis tanu. Vissza kell tőrnünk azon nap reggelére, midőn a nagy Iza kocsijába szállva, a törvényszéki épület előtt, Cecilel Paillard Lajosra és Amáliára támaszkodva, kinosan látta jőnni a léposoköl.

és izgatottan várták az eredményt. A bronzgyá-rós és neje betértek egy kávéházba; szemköz-t a törvényszéki épülettel. Az nap nem is reggeliz-ték, annyira megzavarta léányok szándéka. Midőn beléptek a kávéházba, Tussaud jó kedvet akart mu-tatni, és így szól jalgató nejehez: — Mintán az orvos azt mondá, hogy nines veszély, hadd már abba e jalgatást! ... nines mitől félünk; ha rosszul érezné magát, barátok van-nak körülötte, és rögtön értesíteni fognak téged. Természetesen én nem helyestem, nem Möricez miatt, mert én mindig szerettem a szegény fút: de nézetem szerint csak akkor tegyünk jót mások-nak, ha az által nem ártunk magunknak. Külön-ben az orvos mondá, ha vsszatartjuk, ez még in-kább ártalmára lehetne, mintha cselekedni hagyjuk.

— Én nem panaszkodom ez ellen. O csak kötelességét teljesíti, de a nég is félek. — És Adele sirni kezdett. — Ah! most már elég. Elégge kellemetlen ha kijutunk rendes szokásainkból és te még jalgatásoddal is tetézed a kellemetlenséget, én un-dom, hogy Cecilel nem fenyegeti veszélyt, mire való e sírás? — Elhelyezkedtek; a pénzér kérdezní jött, hogy mit kívánnak és Claudius nyújtá: — Tudod, hogy nem reggeliztünk; én éhes vagyok és a legjobb mód az látót ölni az evés. Adele nem felelt; elhőtköz a reggeli.

Tussaud ki önzése dacára még sem volt oly nyugodt, mint a milyennek látszani akart, alig érinté az étkeket, és egyszerre durván így szól: — Ah! te az szándékosan teszed, te nem akarsz enni, hogy én se egyem. — Neje zokogásba tört ki; ekkor eszanyúl el-fintorítá arczát, szinte sirni kezdett, és hebegé: — Hisz én is szomorkodom, és fájjalom még növekszik ha így látók téged ... mi még éhen fogunk halni ... azt hiszem talán, hogy én nem vagyok oly nyugtalan mint te? — Adele megkísérelte mosolyogni, megtörölé sze-meit, ezután villájtát vette, hogy Claudius ne sir-jon; de mindketten meghagduzták egymást; nem voltak éhesek és úgy éreztek gyomrukát, mintha próbés lenne szorítva. Mindketten féltek, és ez utóköli akarták egymás előtt.

Adele azon kérdést intézte önmagához, ha le-lapunk mai számához föl iv melléklet van csatolva.

500 négyzetkilométernyi (9 négyzet mért-földnyi) területtel bíró, csak 12,000 ember lakik, a vidék gyönyörű, az éghajlat legjobb egész Spanyolországban és ennyi lakosság nem is több mint 900 frank adót Franciaországnak és 450 frankot a Seo-de-Urgeli püspöknek. Így tehát egy emberre évenként nem esik több 13 centime adónál.

A szabad kereskedés barátjai örövendhetnek azon reformokon, melyeket a kormány a vámrendszerben behozott, akár miként szegültek azok ellen a protekcionistaik. De mit is használt volna, kivált a termelőnek a védrendszer, mikor Valenciában, Murciában, sőt még Cataloniában is most sem akarják a haszonbérlet fizetni a haszonbért.

Mindnyájan azt kérdeik, mi czélja lehet annak, hogy Spanyolország annyira fegyverkezze, mint egy más talán soha sem tette. En azt hiszem, hogy erre senki sem tudna oly határozottan válaszolni, mint Martinez Campos. Spanyolországban be kezd a kormány látni, hogy csak egy vergődhetik ki azon sokféle bajból, melybe jutott azonnal II. Károly uralkodása után, ha Franciaország szövetkezik. Spanyolország pénzügyi helyzetét senki sem ismeri, azt sem tudják, mennyire rugalmas az államadosságok száma. Az minden esetre sokkal nagyobb, mint azt Európában tudják. Még eddig azt hitték, hogy az nem talad meg negyedik milliárd frankot, pedig bizony sokkal több az. A spanyol kormány semmiben sem oly ügyes, mint az államadosságok eltilkoltatásában.

Sokan azt gondolják, hogy Spanyolország azon tervvel házasság által, mely Rudolf osztrák trónörökös és egyik infantának közt meg fog kötöttetni, Ausztria szövetségét meg fogja nyerni. De ha úgy is lenne, mi haszna volna abban? Mikép segíthetné Ausztria Spanyolországot? Nemzetünk már régóta tudja és belátja, hogy nem lehet más hatalmakkal szövetségbe lépni Franciaországgal, Britanniával és Olaszországgal, sőt Martinez Campos is úgy látja azt most.

Europában valami van készülőben vajjon Spanyolországot is belé vonják? Alig hiszem. Spanyolországnak az európai concertben nincs hangszere, melyen játszhatik.

Az angol bigottság.

A „Journal des Debats” londoni levelezője igen érdekes adatokat hoz az angol bigottságról és annak sajnos következeiről. A többiek közt ezeket mondja: Angliában a külföldi látogató különös meglepetéseknek van kitéve. Ezen országok melótan tartják a szabadság és vallási türelmesség haradjának. Azonban egy bizonyos tekintetben egy záporos és tevékeny kisebbség a parlamentben képviselve van, mely azt argálja magának, hogy egyedül szabad törvényeket és megiszorítsa az egyéni szabadságot. Ez azon fajok, mely mértékletesség ürügye alatt és vallásos rajongásból azt akarja, hogy vasárnapokon át minden esemény zárva maradjon. A lefolyt évtől Irszországban csakugyan keresztül is vitte ezen javaslatot, hol öt nagy város: Dublin, Belfast, Cork, Armagh és Londonderry kivételével, valamennyi városban és Londonban estől kezdve egész hétfőn reggelig. Most ezen bigót mértékletességi apostolok ezen törvényt egész Angliára is szeretnék kiterjeszteni.

Ez érzet a igazat őt szervezte van. Kérvényeket írtak alá ezer meg ezer ember által, kik azt sem tudják, mi foglalatlan az általuk aláírt kérvényben. A vallás, a közérkösségek nevében követelik a csupaszkelet lezárását. Azalatt sem bir gondolkodni, ha a munkás még egy csepp sert sem bir magának szerelni vasárnapokon, vagy vasárnapokon még felnyitni a szemet, hogy ki nem veszte magát a veszélynek ott éhen meghalni. A ser roszul tartja magát egy napról a másikra, míg a szesz italokat jól el lehet tartani. Ha tehát a kocsák egész vasárnapon zárva maradnak a munkás szombaton majd gint vagy whiskeyt fog venni. Ha igazságoskarnak lenni, akkor ezen törvényt a klubokban is behoznák de ezt a tévóak által fogják valaha elérhetni. Ezen bigót emberek legalább a muzemok megnyitását engedhetnék meg vasárnapokon, a szegény ember szórakozása vagy szellemi művelődése czéljából. De miként tölti a szegény ember idejét, legkisebb gondjuk is nagyobb annál. A csapadék nem csak arra való, hogy ott leigya az eszt. A vendégek legnagyobb része nem részegekedő. Az alsóbb osztály emberei azért gyűlönek ott össze, hogy beszélgethessenek. Ezen vallásos phariszánok, míg a népet szomjaztatják, otthon ugy isznak, mint a szarvas és azt mondják, hogy ez nem bűn, mivel nem történik nyilvánosan.

UJDONSÁGOK.

— **Lapunk mai száma mellékletként tartalmazza Tanácsok és művészet, Egyetlek, árszámok, Törvénykezési csarnok, Közgyűlés.**

A réteges felhők.

(H.) Sokszor napokon át nem látható az ég azurja, s a nap maga vagy csak gyengén átszűrődő világszín alatt árnyul el helyét, vagy egyáltalán egészen eltűnik tekintetünk előtt a vastag felhő réteg mögött. Valóban egész vastag r-tég ez olykor, s nem egyes kisebb felhő darabok. Az egész égbolt mintha egyetlen óriási havas lepel-el volna bevont, melynek szélei olykor még a láthatár alá is lenyúlnak, s melynek egyes foszlányai magára a földre is leér. A ködözök ezek a felhők olykor igen hasonlóak, sőt voltaképpen nem is egyebek, mint oly köd, mely a magasabb rétegekben foglalt helyet. A köd maga nem egyéb, mint olyan felhő, mely szemünk láttára, a munkát körülvéve levegőben képződik, s melynek cseppjei a magasból ugyan nem hullhatnak alá, hanem, mely vizet annál könnyebben lerakhatja a tárgyra, melyekről érintkeznek: a talajra, fákra, házakra, sőt még a létező tudóire is.

Ezek a réteges felhők. Mind külső alakjukra, mint természeti sajátságaira nézve merőben különböznek a firtós fellegektől. Azok egyes külön álló darabok, melyekből ezer meg ezer lehet egyszerre az égboltozat, részint egymás mellett, részint egymásra halmozódva egymás mellett. Annakoz néhánny pillanat alatt szűn-műnk képződnek a változtatás alakjait, s a fölfelé szálló légáramlatban lebegnek, emezek lassan-lassan fejlődnek ki egyenlet-s rétegen egy egész kiterjedt felület felett, s rendszeren a távol vidékekről jövő szél hozza vagy viszi, legtöbbször képezi is őket.

A szél, mint tudjuk, levegő-mozgás még pedig olyan mozgás, mely a levegőt egyik helyről a másikra viszi. Sokszor nem csak magát a levegőt, hanem a könnyebb tárgyakat, melyek benne szelnek, sőt a földszínről összeszöprött mindenféle limlomot is. Szinte hihetetlen, mily nagy utakat tetet meg a szél rövid idő alatt a levegővel, meg a tárgyakkal is felvidék fölkavart. Svájcz havasain nem ritkaság gyantát jón elő a Sahara vörös homokja, melyet a földközi tenger fölött hoz át a magas vidékeg elalgató Suroco. A közép Amerikában fekvő Coceguina tűzökződő hegy havait pedig egész Jamaikát elhordja a szél, a mi tovább van onnan 160 geogr. mérföldnél. Ily nagy s ennel sok-

* Időjárás Budapeston. Délélt szel, délután melegebb. Hőmérő állás délután 20 Ré.

— **Személyi hírek.** A király és Rainer főherceg ma reggel 3/7 órakor Lajabrucka érkezett. A pálya udvaron a jelen volt főtiszták s a brucki hatóságok fejei, továbbá bñró Miske Imre mosonygyeji főispán, Simon alispán és Fiala szolgabíró fogadták. — Tisza Kálmán miniszterelnök és Péchy Tamás közlekedési miniszter ma Budapestre érkeztek. — Jpolyi püspök ma Budapestre érkezett, hogy az egyetemi és muzeumi könyvtárakban buvárlatokat esküdjöljön. — Pulszky Ferenc és Fraknói Vilmos e hó 20-án Pannonhalmára utaznak az ottani közp-kori sírkövek lomlásától a régett. — Kammermayer budapesti polgármester hat hetit szabadidőre utazott. Távolléte alatt Gerlóczy fogja helyettesíteni.

— **Szemere Miklós** hazafias költőnkől kaptunk néhány sornyi igen érdekes levelet, a melyben a Kossuth szónoki szerepléséről Zeplében írottaknak részint kiegészítéssel, részint helyreigazítással a következőket írja: „Kossuth budai fogsága után jött közénk, így ekkor már nem „kezdő” volt a szónoklat, s kivált Kaziney Gábor mellett, kinél sokkal korosabb volt. S ezskis Kaziney Gábor volt az, ki e tisztválasztás előtt egy hordón állva, óráig tartó együtt harmadik ezernyi éhes, szomjas (a circenses) helyett vinumot választ a magyar kortes?” választóinkat felfogásukhoz mért népies, genialis hasonlatokkal, adomákkal tarkozott szónoklatával. A hallgatók közt állva az utcán, ekkor mondtá Kossuth Kaziney szónoklatát illetőleg: „Csak most van fogalmam Ó Conellről” — Kossuth ekkor csak győztes választásunk után az ellenzék által tiszteltetésre adott banketten szónokolt, válasza a törhetetlen elvű öreg Soós János udvalétre, s elbúvárel szónoklatával Kaziney Gábort, ki őt ekkor hallá legelőbben.”

— **A magyarországi kegyes tanítórend** provinciálisává az elhalt Somhegyi helyére a ma tartott közgyűlésben Kálmár Endre, az eddigi kormányzó titkár választást meg egyhangyul, Kálmár 1823-ban született Szabadság. 1841-ben lépett a szerzetbe, s 1849-ben szenteltetett áldozó papja. Egy ideig történelem tanár volt a budapesti főgymnasiumban. A kormánytanács többi tagjával megválasztatták, nevezetesen kormánysegédül: Horváth Cyrill egyhangulag. Tóth ker. János egyhangyul, Dornay István 18 szavattal, Jaeger Ágoston 21 sz., Ruth ev. János 10 sz., Bekffy Károly 14 sz., Lutter Nándor 17 sz., kormánytanácsosokul Rappensberger Kajetan 13 sz., Erdősi Imre 15 sz., Petlanovics Alajos 14 sz.

— **A váci uti rablójágyilkos.** Neumann Sándor gyilkosának a rendőrség ma hosszú kutatás után egészen váratlanul csakugyan „nyomába jött”. Azt a Herceggé Imrét, kire legelsőlyosabb gyanu forog fenn, hogy a gyilkosságot elkövette, s ki ellen a múlt héten körlevelet bocsátottak ki, ma elfogták. Tudósítónk az elfogtatást a következőket jelenti:

A fővárosi rendőrség bizalmas utarról értesült, hogy a Neumann Sándor meggyilkolásával vádolt Herceg Imre a napokban a budapesti közúti vaspályához szegődött be kocsinak. Farkassányi tollnok erre rögtön fölkereste a lovasutizagatóságot, hol azt a választ nyerte, hogy egy bemutatott szolgálat bizonyítvány alapján ott csakugyan fogadták fel Herceggé Imre nevű kocsist. A rendőrök által közölt személyleírás teljesen ráillett az illetőre, ki mint az említett igazgatóság előadta, ma épen tartálékban volt, s a Laszloszky-vám mellett istállóknál volt munkában. Farkassányi tollnok, Nagy és Horváth Péter biztosok kíséretében rögtön kocsira állt s. d. u. 3 órakor kihajtott a Laszloszkyhoz. Herceggé az istállóknál épen valami hámozott fel foglalkozott, midőn a biztosok beléptek, s háttal volt az ajtó felé fordulva. „Hogy hínak?” kérdék a rendőrök a meglepett kocsist. Ez minden habozás nélkül felelt, hogy Herceggé Imrénék hírvjár. Farkassányi ekkor elébe tarotta az igazgatóságtól elhozott bizonyítványt, mellyel Herceggé szolgálatba lépett és kérde tőle, hol vette azt, holott már Tokón „ volt fogva, s midőn Komárom felé tolozoztaták, Dorogon megszökött. Herceggé erre némi habozás után azt mondta, hogy a bizonyítvány tulajdonképen a hamis s azt egy ismerős irta számára sziveséggől. Herceggé a rendőrök erre megvasalták s kocsin behozták a főkápitánysághoz. Utközben Farkassányi kérdte tőle, miért követte el a gyilkosságot? „Hát hogy tudja a nagyságos ur, hogy én a gyilkosságok elkövettem?” felelte Herceggé. „Tanuk vannak rá”, viszonzá Farkas-ányi. „Az nem lehet.” A főkápitányi hivatal elé érve a rendőrök, hogy a

feltüntet elkerüljék, levették a vasút Herceggé s egy viték be a szobába. Farkassányi itt rövid kihallgatás alá vette a gyilkost, ki határozottan tagadta, hogy a gyilkosságot ő kevette volna el. Farkassányi figyelmezteté, hogy a gyilkosság ejtélén (többször látták, hogy Neumannal együtt volt. „Az igaz, hogy akkor éjelen Neumann társaságában voltam, felelt Herceggé, de senki sem bizonyíthatja be, hogy reggel, mikor a gyilkosság történt, szintén együtt látták volna Neumannal.” Azon kérdésre, hogy miként jött Dorogra Budapestre, elmondta, hogy el szor Komáromba ment, ott egy újságban olvasta az ell ne kiadott körlevelet s elhatározta, hogy átlátok Budapestre jón, mivel azt hitte, hogy itt legkevésbé fogják keresni. „Mit értesz az alatt, hogy átlátok?” kérdé a rendőrtiszt. Átlutak arra annak, a mere országút nines, a merre vasut nem jár s általában a merre bizonyos lehet benne az ember, hogy senki-vel sem találkozik.” És mit tétél itt fent?”

— **Elmentem a lovasutizagatósághoz,** ahol kocsinak mindjárt megfogadták. — Az állást szerdán délután fogadtam el s ma alig két nap múlva, elfogk a egy gyilkosságért, melyet más követett el.” A kihallgatást erre befejezték, Herceggé újra vasba vereték s külön börtönbe záratott, melynek ajtaja előtt két fegyveres őrsztrálsz. — Herceggé még két más váddal is van terhelve: egy rablójágyilkossággal, melyet két évvel ezelőtt a Csepel-szigeten egy csészón követett el, s egy betöréssel párosult lopás-sal, melyet a tati járásbírósgé közezték.

— **Póstarabla a fővárosban.** Múlt éjelen egy Tóth Lajos nevű szekerész káplár, ki a Károlykasztyumba szoló katoná leveleket szokta a postáról áhordani, rablási szándékkal betört a postapalotába. Az esetről a következő részletes tudósítást közöljük:

A postaépületnek a koronaherzeg-utczába menő ajtaja, mely a pénzfeladási osztályhoz vezet, esti 7 órakor bezáratik. Ellenben a szomszédajtó, mely a zsiabárs-utczába nyílik, kilencz óráig marad nyitva és csak akkor záródik be az egész postaépület. — Tóth Lajos tehát csak hét óra után, midőn már a koronaherzeg-utczára nyíló ajtó elzáratott, egész kényelemmel bement a zsiabárs-utczába menő nyitott ajtón a palotába és ott elrejtődött a koronaherzeg-utczába menő ajtófelé. Itt aztán várt esti 9 óráig, míg az épületet elzárták. Ekkor aztán Tóth kijött rejtékéből s mindekelőtől régmint a külső folyosón s a nyitott ajtón a levéljegy osztályba ment, a hol a Wertheim-pénztárt kísérlette meg feltörni. Eről egy harapófogó lefeszítette a csarokat és az u. n. lakatsídekot, de látta, hogy munkája nem vezet a kívánt célhoz, abbahagyta, levette ott a zsnbonyt és kardját a eszmára rongyokot teker, hogy léptei ne hallattassanak, s innét így aztán minűn meg egy levelezési lapokat tartalmazó filádát felfésztetett — a főkörbű osztályba ment, a hol egy N.-Váradról 344. sz. a a tisztviselő vasúti társulathoz címzett ajánlott levelet bontott föl, melytől azonban, minthogy csak okmányokat tartalmazott, eldobott. Ezután átment a posta restante osztályba, hol az egyszerű leveleket mellőzve, az ajánlottakat bontogatta föl. — Ezek egyike tartalmazta valószerűen azon négy darab ötvénest, mely a rabláni el-fogatásakor találtak. Itt még több mustra-küldeményt is felbontott. — E közből 1 óra lett, a midőn Weinberger és Haller posta-tiszviselők elvégezték a továbbiásti osztályban munkálataikat, lejött a leadási osztályba, hogy az érkezett leveleket az illető fiókba beosszák. A tisztviselők lámpát gyújtván, észrevették a felforgatást, melyet Tóth káplár motozása előidézett. E körülmény gyant keltett bennök, s azonnal Ferenc revisor utat sengettek, s egyszersment a tapasztalókról házi sürgöny segélyvel értesítődtek. Ferenc revisor a legénységgel a hely színeire sietett, gondosan átkutatták a helyiségeket, míg végre sikerült Tóthot a po restante osztály egyik zugában fel állni. A rabló ellentállást kísérelt meg, de látván a tulnyomó erőt — s mert k-rdiját a levéljegyár osztályban hagyta megadta magát. — A tisztviselők vállaltására azt felelte, hogy a tettet negyed magával vitte véghez, egy hadnagy vezetése alatt, remélvén, hogy ezen előadás által időt nyered a szökésre, míg tudnielkül állítólagos bűntársai nyomoztatnak. A történetről (Zobal postagazgató is értesülvén, l-jött, s azonnal értesítette a Károly-laktanyai parancsnokságot az esetről. A parancsnokság azonnal tisz fellegyezert embert küldött a postagazgató rendelkezésére, kik aztán az egész postapalotát átkutatták, azonban czinkosokat semmi nyomára sem akadtak. Időközben a rendőrségtől is megjelent Eledy rendőrtiszt egy biztos kíséretében, ki a rablót a főkápitányság börtöneibe szállította. — Ugy látszik, a rabló nem bírt még kellő tájékozással a postaépület helyi viszonyairól, mivel minden osztályban ott állnak a földön egyszerű lakat által elzárva napipénztárak, melyeket, ha feltört volna, tetemes összegre tesz szert. — A rabláni talált 200 ft egyelőre Zobal igazgatónál lett elhelyezve.

— **Közegészségügyi intézkedések.** Az árvizek s a rendkívüli esőségek folytán az országban sok terület el van vizzel árasztva, sok helyi egészségellen tésák képződnek, s azokban állati hulladékok indulnak elszórtynak. E vizek rendszeren behatolnak az ivóvizekbe, és sok helyütt az állóvizekből isznak az állatok. Mind a két esetet járvány betegségeket idéz elő. Ennek következtében szükséges lévén, közegészségi szempontból az intézkedés a helymunkások utasítás a törvényhatóságok, hogy az ilyen ivóvízell kútskat tisztítsák ki s az álló vizek behatolásától különítsék el. A mennyiben azonban a körülmények azt lehet tenné, tilták el a közhasználatól, s ne engedjék az álló vizek itatásra használni; az ily vizek árkokkonása s egyéb műszaki eszköz által levezeltendő. Minthogy pedig a munkálatok nagyobb terjedelmű s műszaki ismereteket igényelnek, a miniszter hajlandónk nyilatkozott az egyes törvényhatóságok kérelmére az ilyen területekre a miniszterium kebelől kulturmentőket saját költségére kiküldetni.

— **Száraz területek Sajkeden.** A kir. biztos miközben megkötötte ő a maig — a mint az „Orsz. Hírt.” közli — a következő változások történtek Szegeden az előtött területekre vonatkozólag: Junius 11-én száraz volt a belváros azon része, mely a Tisza folyó, feketes az utca, másrészt pedig a budai országút alóli rész, mely az árok és könyök utcák közt fekszik, a budai országút a felső-tiszpart és kis-tiszpart ut. Az a városon alól az osztr. államvasutí mindkét indóháza, az alsó-tiszpart, azonkívül az alsóvárosban a szl-hó-risapag-utczának egy része, a fazekas-utca, tél-, furus-, paprika- és három-lak-utczák egyes részei. Mintegy 180 hold. Megjegyzendő, hogy a város belterülete már a kormány intézkedése folytán a szádfalu-körtőlással el volt zárva és egy szavatvány-telepek már június 8-ika óta működésben voltak. Jelenleg száraz a belváros egész belső része, a külső részen a Móra vagyis a Kálvária-utca déli része a n-péter és háromfejese utcaig terjedő rész. Összesen mintegy 190 hold. A palánk városrészben: a kalvária hegy északi részén u. m. róma, hogy az összekötő vasúti állomás mellett; a Theresia- és takács-utczák, az aszál-hegy, a korona, gyepl-, csillag- és gyár-utczák és a gépsor. Összesen mintegy 80 hold. A felsővárosban kivéve a fukar-, bojár-, széles-, hangzás-, varga-, kabari-, gazdag-, háromsorok-tarján-, retek- és vessző-utczák, tápei és esondrági országutakat, a felsőút és sapka utczák, melyek meg viz alatt vannak, egészen száraz. Összesen mintegy 250 hold. A rokus városban, mely a legmélyebb része a városnak eddig száraz a légszuszgáry körül rész és az Ikonutca körüli területek. Összesen mintegy 65 hold. Végül az alsóvárosnak legnagyobb része száraz és csak a mélyebben fekvő lapályokon és kerteken van még víz. Ez pedig az alsó part és kápolna-utczák, az osztr. államvasutí töltés mellett fekvő helyek a lilom-, boldogasszony- és ingyent-utczák, a háior-, kurt-, kórnyól-, háromfejese-, nagy festő utczák egy-egy kis része és a pétérvári országút belső része. E szerint az alsó város nem is számítva a jelenleg már kiszáradt területek összege 586 hold tesz. A város egész területe pedig egy négyzetkilométert 1/2-ét teszi, mi mintegy 1400 holdnak felel meg s így jelenleg a város területének, — ha az alsóvárost is hozzávesszük — majdnem fele ki van száritva.

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

Tóth Lajo káplárt kihallgatták a rendőrségnel, s onnét meg reggeli 5 órakor átkisérték a katonai törvényszék elé.

— **Levél a zulu-földről.** Tajthy János egy születési hazánkia, ki a múlt tavaszon itthon járt, az óta ismét visszatért Afrikába s Fokvárosból most (június 24-éről) levelet írt Budapestre elő öcsésének Tajthy Kálmánnak, ki azt szives volt rendelkezésünkre bocsátani. Leveleiben elmondja, hogy jun. 23-án érkezett meg a Fok-földre; az egyenlítő körül szemközöt találtak azt a hajót, mely Napoleon herceg holtestét hazafelé szállította. Ott lent a viszonyok természetesen nem sokat változtak, a mióta Tajthy itthon járt; a háború folyton folyik, a zulusk tartják magokat s s egyelőre még semmi kilátás nincs a békére. A zulu király mind leette saját falvait is, s a bokrok és nagy fűvekől akarja folytatni a háborút hogy hadereje iránt az angolok soha tisztában ne lehessenek. Ott elterjedt hír szerint nem rég el-esett a zulu király bátyja is. — Tajthy hazulról Anglia felé vette útját, hónónét 200 font sterling áru portékát vitt le magával s most ennek eladásával foglalkozik, s azért legközelebb elhagyta a Fokváros s áruval fölkeresi a gyómantémező gyarmatosait.

— **Közegészségügyi intézkedések.** Az árvizek s a rendkívüli esőségek folytán az országban sok terület el van vizzel árasztva, sok helyi egészségellen tésák képződnek, s azokban állati hulladékok indulnak elszórtynak. E vizek rendszeren behatolnak az ivóvizekbe, és sok helyütt az állóvizekből isznak az állatok. Mind a két esetet járvány betegségeket idéz elő. Ennek következtében szükséges lévén, közegészségi szempontból az intézkedés a helymunkások utasítás a törvényhatóságok, hogy az ilyen ivóvízell kútskat tisztítsák ki s az álló vizek behatolásától különítsék el. A mennyiben azonban a körülmények azt lehet tenné, tilták el a közhasználatól, s ne engedjék az álló vizek itatásra használni; az ily vizek árkokkonása s egyéb műszaki eszköz által levezeltendő. Minthogy pedig a munkálatok nagyobb terjedelmű s műszaki ismereteket igényelnek, a miniszter hajlandónk nyilatkozott az egyes törvényhatóságok kérelmére az ilyen területekre a miniszterium kebelől kulturmentőket saját költségére kiküldetni.

— **Száraz területek Sajkeden.** A kir. biztos miközben megkötötte ő a maig — a mint az „Orsz. Hírt.” közli — a következő változások történtek Szegeden az előtött területekre vonatkozólag: Junius 11-én száraz volt a belváros azon része, mely a Tisza folyó, feketes az utca, másrészt pedig a budai országút alóli rész, mely az árok és könyök utcák közt fekszik, a budai országút a felső-tiszpart és kis-tiszpart ut. Az a városon alól az osztr. államvasutí mindkét indóháza, az alsó-tiszpart, azonkívül az alsóvárosban a szl-hó-risapag-utczának egy része, a fazekas-utca, tél-, furus-, paprika- és három-lak-utczák egyes részei. Mintegy 180 hold. Megjegyzendő, hogy a város belterülete már a kormány intézkedése folytán a szádfalu-körtőlással el volt zárva és egy szavatvány-telepek már június 8-ika óta működésben voltak. Jelenleg száraz a belváros egész belső része, a külső részen a Móra vagyis a Kálvária-utca déli része a n-péter és háromfejese utcaig terjedő rész. Összesen mintegy 190 hold. A palánk városrészben: a kalvária hegy északi részén u. m. róma, hogy az összekötő vasúti állomás mellett; a Theresia- és takács-utczák, az aszál-hegy, a korona, gyepl-, csillag- és gyár-utczák és a gépsor. Összesen mintegy 80 hold. A felsővárosban kivéve a fukar-, bojár-, széles-, hangzás-, varga-, kabari-, gazdag-, háromsorok-tarján-, retek- és vessző-utczák, tápei és esondrági országutakat, a felsőút és sapka utczák, melyek meg viz alatt vannak, egészen száraz. Összesen mintegy 250 hold. A rokus városban, mely a legmélyebb része a városnak eddig száraz a légszuszgáry körül rész és az Ikonutca körüli területek. Összesen mintegy 65 hold. Végül az alsóvárosnak legnagyobb része száraz és csak a mélyebben fekvő lapályokon és kerteken van még víz. Ez pedig az alsó part és kápolna-utczák, az osztr. államvasutí töltés mellett fekvő helyek a lilom-, boldogasszony- és ingyent-utczák, a háior-, kurt-, kórnyól-, háromfejese-, nagy festő utczák egy-egy kis része és a pétérvári országút belső része. E szerint az alsó város nem is számítva a jelenleg már kiszáradt területek összege 586 hold tesz. A város egész területe pedig egy négyzetkilométert 1/2-ét teszi, mi mintegy 1400 holdnak felel meg s így jelenleg a város területének, — ha az alsóvárost is hozzávesszük — majdnem fele ki van száritva.

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

— **A város házaról.** Szomorúan érdekes magatartást tanúsított a városi képviselők közpítési bizottsága mai ülésén két kisebb rendű dolog-

ban, de a melyekből mégis ki leh t olvasni, hogy ezek az urak csak a gazdagok igényeit kívánják kielégíteni, míg a szegény emberrel senki se törődik. A Hermina-ut, azon részen, hol közlekedés nincs, csak néhány villa, gróf Andrássy Aladár, Kövesdy Mór bankár s még négy tehetősr köztérei évi 650 ft költséggel kivilágítják az utat, de a nagy főváros s több kivüles utczája, hol sok szegény munkás lakik, egészen a hold kegyelmére van bízva. Igazanezen filésen elintáztatott, hogy öreg honvédek (most hivatalosok) mint szülője végebe Budán egy kunyhó forma kis hajlékot akart építeni; azon indokból, mivelogy a telek-könyvi elkülönítés a szabályok értelmében ily kis területre nem engedélyezhető, hanem csupán át-területekre a hol gazdag polgárok villákat építenek.

— **Nem volt az areza „vorschrift” missig.** Szabadkán volt az ott állomások 10, húszérezredben egy szegény közeimber, a ki igen barna arezbőrrel bírt. Arezzsina azonban végzetes lett rá nézve. Egy őrmester ugyanis nem akarta elhinni, hogy a legény fekete színe természetes, s meg akarta surlótatni s egyébként is folytonosan oldozta. A szegény közeimber a folytonos bosszantás annyira elkésértette, hogy e hó 14-én karabélyval keresztül lötte magát.

— **A margitszigeti furdöndögek** táncvizigála holnap este 8 órakor fog megtartani. Jégek a teremlepekörül váltak. A mulatság kellemelekedés is megkezdte. A vendégeket 1 órakor induló hajó szállítja haza.

— **Magyar furdöndökből.** Körtörczón, mint nekünk jelentik, a furdöndögek száma e hó 11-ig 322 volt. Szlácsion e hó 12-ig 672 volt a vendégek száma. Ez utóbbi furdöndök e hó 20-án Patikárus Miska zenekara mellett részben a szegediek, részben a szlecei égettek javára táncvizigálat tartaták.

— **Híre a városból.** Ma délien a képmutató 1. sz. házról egy Franczuzok latin nyelv eserepő legény leest. A szerencsétlen nem halt ugyan meg, mivel a házak fölött, de egyik kezét és egyik lábát kúrta. A szerencsétlenség a miatt történt, hogy az illető ház tetője olykorad, hogy a eserepő tetőnyalva alatt beszakadt.

— **A „Propeller”-hoz** címűt szálóban ma déli 10 órakor két egyen öngyilkosságot követett el pedig olykor, hogy először az egyik lövette magát agyon, azután pedig a meg életben maradt végéte ki magát. Az öngyilkosság egy revolverrel történt. Mind a ketten egy ágyban felekedtek ruhák után következtetve a magyar államvasutí szolgálatában álltak. Az egyiknek neve (Gyözy) Ferenc, a másiké Pokorny Béla. Tetőtök eddig ismeretlen. Egy levelet hagytak hátra szüleikhez. — Tegnep egy Löw Beer nevű ember az álló-uton elgázolt egy kövel terelt kocsit, a kerék a szerencsétlenség bal karján ment keresztül, s azt a szó szeren értelmében levágta. Fittner József szegényorszón gyermek, inas volt Le ne z budai füzerekesedésben. Tegnep targonczen szódásvegyeket küldtek el egy dunai hajóra. Midőn a fűz a szállítványt a hajóra be akarta vinni a hajóhordó lefordult s a Dunába esett, nyomtalanul elhunyt. A fűz özevny anyjának egyetlen gyermeke volt.

— **Mozgalmak élet.** Bauer László Pest-megyé Perbál községében pilantotta meg a napvilágot. Szülőföldén már a legelentévesebb állapotok között, s előbb mint kertész, inas, később mint tanító kegyesen kenyért. A pedagógia azonban valószínűleg gyöngy érdemelt neki, mert már 1864-ben, majd ismét 1867-ben a lapásért elítélte. — Kisabodulván, a fővárosra valószínűleg a kezelt, hogy egy ferenczvárosi takarékpénztári könyveskedő, mely eredetileg 1 frtól szöltött 170 forintra hamisított meg, s aztán a soroksói utcában fekvő zalogkivertető intézetnél 70 frtban eladogostotta. Továbbá Galambly Vilmos ezemest messz kereskedőn mint irodaszojga levén alkalmazta, ott egy Karolin nevű izr. szobaleányt ismerkedett meg, s ennek házaságot igénylő, pénzt és más értékes tárgyat esalt ki tőle. Ezután (Győrbe ment, s mind a napig az igazolvány levén, czélszerűen taláta Sliby Ede pénzvezetőt, ki földre szölte utlevélét, s a katonaságról való végelbocsátási igazolványát elhajlított. Így elítáta magát igazolvány, Bésbe utazott, s ott a zsidó vállalkás alatt lévén, Weisz nevű körilmettel állt körilmeteltet. Bésben azonban nem tudott alkalmas miközösi tért fölfedezni, mert onnan távozzan hosszabb barangolás után Marmaros-Szigetén utította fel tanúját. Itt először zsidó tanítónak miközött, megönsölt, s később a város hatóságánál kapott inoki állomást. Ez utóbbi minőségében több sikasztást követelt el, úgy hogy szükségesen lássa innen is kereket oldani. Ismét a fővárosba jött tehát, s itt árjár havában a „Szarvas” vendéglőben egy ezüst zsebkört, majd a déli vaspályánál két zsebkört, Frank Franziska szobaleánytól pedig egy aranyórt ellopott. Meglopta még a könyök utcában lakó házi gazdáját is, ki neki könyörülhetől adott szállást. A múlt hó 29-én végre Vácra ment, hol a városi kapitányság gyanúból leartoztatta, s illetékesek szempontjából a budapesti főkápitánysághoz kísértette, hol is kérdőre vonatván mozgalmak életének fenntelbi eseményeit váltotta be.

— **Madár statáriuma.** A „Zalai közöny” közli a következő holt évados ujdonságot: Statárium tartott a madárvilág kedélen délián a „Zöldfá” kertnél; ugyanígy egy veréb bement egy fecskézfészékbe, erre száz és száz fecske körilvette. Számos veréb segítégre sietett társának s volt láma, harez és háború. A fecskék gyöttesek lettek, két ezermásalon valóban felakasztották (kérdés, vaj

